

Monster

Het is net donker geworden als het geluid begint. Eerst wat geritsel in de boom buiten. Het hoort niet bij ons huis, ons gekraak ken ik. Dit geluid... leeft.

Links zie ik vanuit mijn bed de blauwe lenteavond. Het is nog niet laat, nog nauwelijks donker. Maar de rode takken van de toverhazelaar vormen al schaduwen op mijn muur. Bewegende strepen en knotten en stippen, ook op de grond, ook op het kleine balkon buiten. Ik liet mijn balkondeur openstaan omdat ik frisse lucht nodig had. Daar heb ik spijt van.

Het geluid is niet erg hard: het is geritsel, het is getik, het is iets wat onrustig beweegt. Vroeger sliepen mijn ouders ook boven. Nu slapen ze beneden, in de woonkamer. Dat is te ver weg om mij te redden.

Het geluid komt dichterbij.

Het is geen mens, eerder een dier. Te groot voor een duif, en bovendien, duivengeluiden ken ik.

Ik ga overeind zitten. Het stopt, gaat dan weer door.

Ik glij uit bed, het bed kraakt. Ik sluip naar de balkon-

deur. Misschien is het een ontsnapte varaan. Een giftige natuurlijk. In films weet je dat meteen, dan zie je het gif uit zijn bek druipen. Dat beest wacht buiten op mij, tanden glinsterend in het maanlicht. Het maakt niet uit dat dit een doodnormaal dorp is. In films is het ook altijd een doodnormaal dorp, met een doodnormaal kind.

Ik stap mijn balkon op. Overal donkere vlekken, strepen en lijnen. Ik voel de wind, ik ruik de nacht, wat is er eigenlijk veel dat geluid maakt: de boom, het huis, mijn hart – dan zie ik het monster. Of eigenlijk: het monstertje. Het is wit, het zit in de hoek van mijn balkon en het is dus klein. Het probeert nóg kleiner te worden, te verdwijnen in de schaduw die de boom op mijn balkon werpt.

Ik ga op mijn hurken zitten en fluister: ‘Hallo.’

Het monstertje zegt vragend: ‘Tok?’

Lompe boer

Een kip. Zomaar een kip op mijn balkon.

Hij zegt nog eens: ‘Tok?’

Ik steek mijn hand uit. De kip is helemaal wit en zenuwachtig, zijn hoofd gaat met korte rukjes heen en weer.

‘Wat doe jij hier?’ fluister ik.

‘Tok,’ zegt de kip, een beetje weifelend, alsof hij het zelf ook niet helemaal weet. Of nee, zij. Kippen zijn meisjes.

Ik beweeg naar haar toe, heel langzaam. Ze blijft ineengedoken zitten.

Ze zou me kunnen pikken, maar ik voel dat ze dat niet gaat doen. Ze gaat doen alsof ze niet bestaat. Ik herken dat.

Nu zit ik naast de kip. Ze heeft een mooi klein hoofdflapje. Als ik mijn vinger beweeg om het aan te raken, duikt ze weg.

‘Ik doe je niks,’ fluister ik.

De kip zwijgt.

‘Ik noem je “Tok”’

Tok blijft stil zitten. Ik breng mijn hand heel langzaam

naar haar witte lijfje en aai voor het eerst van mijn leven een kip.

‘Lompe boer!’ Iemand op het parkeerplaatsje begint opeens te roepen. Ik schrik op, de kip ook.

‘Dat is mijn plek!’

Ik kom overeind, de kip blijft in het hoekje zitten. Tussen de takken van de toverhazelaar door kan ik de parkeerplaats aan de overkant van de straat zien. Onze straat is smal en zit vol ongelijke steentjes, en de parkeerplaats is al net zo rommelig: zonder duidelijke vakken, met uitbultende struiken eromheen. Mama parkeert er altijd op een vaste plek.

‘Ga weg daar!’ roept ze nu. Ze toetert ook nog. Het geluid klinkt iel uit haar kleine rode Fiatje.

Iemand zegt iets terug, een mannenstem. Ik versta niet wat hij zegt.

Meteen daarna hoor ik mama weer: ‘Nee! Daar kan ik niet op wachten!’

Ik ga op mijn tenen staan om het beter te kunnen zien.

Op mama’s plek staat een blauwe bestelbus. Naast die bus staat een reus van een vent met zijn handen in de lucht. Hij heeft een lage bromstem. Ik weet wie dat is, het is de nieuwe overbuurman.

‘Ja maar,’ broemt hij.

De nieuwe burens zijn hier van de week echt komen wonen, maar daarvoor was er al maanden een verbouwing aan de gang. Mama werd er gek van, ze noemt ze ‘de Bende van de Overkant’.

‘Ik wist niet...’ zegt de reus nu.

Mama valt hem in de rede: ‘Het gaat niet over weten.’

‘O...’ broemt de reus.

Hij heeft blond haar. Hij heeft ook brede schouders en hij ziet eruit alsof hij een koe kan optillen, met één arm.

‘Het was niet de bedoeling...’ zegt hij.

‘Dóé er wat aan!’ Mama schudt haar hoofd boos heen en weer. ‘Al maanden die containers op de parkeerplaats. Al maanden dat getimmer! Nu ook nog die bus!’

Deze boze mama bestaat pas sinds kort. Ze verbaast me elke keer weer, want eerst was mijn moeder heel rustig.

De reus staat een tijdje bewegingloos, alsof hij diep over haar woorden nadenkt. Dan steekt hij vol overtuiging zijn hand uit. ‘Ik wist niet dat er zo’n overlast was, dat spijt me. Heb ik me eigenlijk al wel voorgesteld? Ik heet Berk.’

Mama is tegenwoordig bang voor bacteriën, ik kan zien dat ze Berk met tegenzin de hand schudt. Ik ben wel blij dát ze het doet – dan maar boenen, straks.

‘Hanne,’ zegt ze kortaf.

Opeens duikt er nog iemand op, naast buurman Berk, een meisje dat op en neer begint te springen.

‘Zal ik een kruis op de grond tekenen, pap? Ja? Dan zet ik erbij: “Hier woont de rode auto.” Mag het? Dan weten onze gasten dat voortaan ook. Goed plan, toch pap? Pap?’

‘Tobi...’ zegt Berk.

‘Ah, toe!’

Het is net een stuiterbal, dat meisje. Ze praat nu ook

tegen mama: ‘Het is een nieuw busje, mevrouw. Nieuw oud, zeg maar, net gekocht, voor tweeduizend euro! Ik dacht dat dat heel veel geld was. Dat je het in een koffertje moest stoppen om het te kunnen dragen allemaal. Is dus helemaal niet waar! Is dus gewoon een stapeltje briefjes! Al het spaargeld van Sam!’

Mama staart nog steeds naar Berk en zegt niks.

Nu komt er ook een oudere jongen aanlopen. Dat is vast Sam, hij lijkt op zijn vader, maar dan dunner en donkerder. ‘Ik kan ook een netter bordje maken?’

Als laatste komt er een oude man aangeschuifeld, met wit, best lang haar dat alle kanten op staat en een stok; een echte opa. Hij praat zoals oude mensen praten, iets te hard: ‘Het spijt ons, mevrouw, u merkt het al: we waren met de kippen bezig, niet met uw auto.’

Mama kijkt van de een naar de ander.

‘En nu zijn we er eentje kwijt!’ roept het meisje.

‘Dat doet er nu even niet toe, Toob,’ zegt Berk.

Ik kijk naar de witte vlek naast me en hoop dat Tok niet opeens heel veel lawaai gaat maken.

‘Ik verplaats de bus alvast.’ De lange jongen loopt weg. ‘Als u dan even uw auto achteruizet?’

Iedereen begint door elkaar te bewegen en even later staat mama geparkeerd op haar vaste plek en zijn de burens, met een mand en nog wat tassen in hun armen, door de zijdeur van hun nieuwe huis verdwenen. Ik blijf nog even staan.

Mama pakt een papieren zak van de achterbank en

loopt ermee onze kant op. Ik weet wat er in de zak zit. Ik zie het aan de manier waarop ze de zak zo ver mogelijk van zich af houdt: het is die stinkvrucht. Onze hele keuken ruikt er al dagen naar. Daarvoor kwam ze steeds met andere dingen aanzetten: gojibessen, chiazaad, ontelbaar veel pillen en poeders. Maar die stonken niet. Het is jammer dat ze juist in dit stinkfruit is gaan geloven en dat het volgens haar vers moet zijn en het stinken dus steeds opnieuw begint. Ze ruiken naar rotte eieren, honderd jaar rotte eieren.

Onder me wordt de voordeur stevig dichtgedaan. Mama loopt naar de keuken. Ik zie voor me hoe ze de koelkast opentrekt en de zak naar binnen propt.

‘Dit werkt hoor, Arthur,’ hoorde ik haar tegen papa zeggen. ‘Je moet het gewoon blijven eten.’

Ze kookt dat ding ook nog, om het extra zacht te maken. ‘Het is een wondervrucht, probeer nou.’

‘Er is maar één wonder,’ zei papa met dat lieve lachje van hem. ‘En dat zijn wij met zijn drietjes.’

Naast me fladdert Tok opeens de boom in. Ik schrik ervan, maar ze landt keurig op een tak iets lager. Daarna fladdert ze verder en verdwijnt in het donker. Ik mis haar meteen.

In de keuken rommelt mama. Ik zou haar kunnen gaan helpen. Ze vindt het tegenwoordig niet zo erg als ik nog wakker ben. Ik mag echt veel meer dan vroeger. Maar het stomme is: ik wil veel minder.